

Με αφορμή ένα προσκλητήριο γάμου

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Κλαίρη Μαυρόματου - Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Ένα προσκλητήριο γάμου ήρθε στο σπίτι μας τελευταία. Το περιμέναμε και το ανοίξαμε με χαρά. Καταπληκτικό! Δυο κόκκινα γάντια του μποξ σε φόντο μπεζ και η λέξη «Αρχίζουμε»! Δηλαδή, με το γάμο αρχίζουμε αγώνα μποξ, εγωιστικό, σκληρό, ανταγωνιστικό, με θύματα!

Με αυτόν το προβληματισμό, ονους μου πήγε στο βιβλίο με τίτλο «Γάμος», του Πατέρα Φιλόθεου Φάρου και του Πατέρα Σταύρου Κοφινά, όπου αναφέρεται ότι μια κακή πρόβλεψη στο γάμο είναι η έλλειψη αυτοσεβασμού καθενός από τους συζύγους και η έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ τους. Ακόμα ο υπερβάλλον εγωισμός, ο ναρκισσισμός και κυρίως η αδυναμία αλληλοσυμπλήρωσης. Το προσκλητήριο ίσως έχει δίκιο! Πολύ συχνά μεταξύ των συζύγων επικρατεί ψυχροπολεμική ατμόσφαιρα. Με το όπλο παρά πόδας, μόνο ειρηνική δεν μπορείς να πεις την συμβίωση. Η έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ του ζευγαριού δημιουργεί ατμόσφαιρα άμυνας και αποκλείει την ουσιαστική προσέγγιση και επαφή. Η φιλαυτία έτσι βρίσκει κήπο να ανθίσει. Το παιδί που μεγαλώνει σε τέτοιο κλίμα και εισπράττει τέτοια βιώματα, εξελίσσεται σε ανασφαλή ενήλικα, με μειωμένο

αυτοσεβασμό και με φόβο ότι δεν είναι επαρκής προς αυτόν που θα επιχειρήσει να σχετισθεί μαζί του.

Μια βασική ανάγκη του ανθρώπου είναι να αισθάνεται ότι τον εκτιμούν, τον σέβονται και ότι για κάποιους είναι σημαντικός. Με άλλα λόγια ο άνθρωπος χρειάζεται άλλους ανθρώπους, που θα αναγνωρίσουν την ύπαρξη και την προσωπικότητά του. Έτσι και το παιδί, όταν εισπράξει αυτήν την αναγνώριση και γνωρίσει μέσω αυτής τον εαυτό του, μόνο τότε θα μπορέσει να δει τον εαυτό του σαν ένα διακεκριμένο και αυτόνομο πρόσωπο που έχει αξία. Αν δεν νοιώσει την ασφάλεια ότι είναι σημαντικό και αξιόλογο για κάποιους ανθρώπους και συγχρόνως αν δεν του «διδάξουμε» ότι είναι παιδί του Θεού που ο Κύριος το αγαπά και το φροντίζει, δεν θα έχει αρκετά να προσφέρει σε μια στενή σχέση. Θα μαστιζείται από αισθήματα ανασφάλειας, κατωτερότητας, ανεπάρκειας, φόβου,

έλλειψης εμπιστοσύνης, καχυποψίας και εχθρότητας.

Κανείς δεν μπορεί να δώσει κάτι από τον εαυτό του αν δεν έχει ανακαλύψει πρώτα τον εαυτό του και αν δεν έχει ανακαλύψει μέσα του κάτι που μπορεί να δώσει. Ο άνθρωπος που δεν έχει πατήσει καλά στα πόδια του και δεν έχει γνωρίσει τον εαυτό του, ίσως δει ότι το να σχετισθεί με άλλον άνθρωπο είναι δύσκολο, μπορεί και επικίνδυνο, γιατί απαιτεί μοίρασμα, δόσιμο.

Παιδιά και μετέπειτα νέοι που μεγαλώνουν με αυτό το προφίλ, δυσκολεύονται πολύ στην σύναψη σχέσεων και εν τέλει στην δέσμευση του γάμου. Κάθε σχέση προϋποθέτει τη δέσμευση εκείνων που την αποτελούν, ότι θα επιδιώξουν κοινούς σκοπούς. Μια συμφωνία ότι ο καθένας από αυτούς θα θυσιάσει ένα μέρος των ενδιαφερόντων του και ένα μέρος του Εγώ του για να πετύχει κάτι ευρύτερο, προς όφελος και των δυο.

Αν όμως ο αυτοσεβασμός και η γνώση του εαυτού του καθένα από τους δυο που συνέρχονται στον γάμο είναι μειωμένα, η θυσία έστω και μέρους του Εγώ φαίνεται ανυπόφορη. Αντίθετα, ενισχύονται θέσεις όπως «ποιος έχει δίκιο», «ποιός θα νικήσει», κλπ και όπως λέει η Virginia Satir αναπτύσσεται το «σύνδρομο πολέμου».

Με όλα τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι σημαντικό μέρος της διαδικασίας της ανατροφής του παιδιού είναι να αντιληφθεί την αγάπη, την αποδοχή, την αναγνώριση των γονιών, των αδελφών, των παππούδων του. Όταν μεγαλώνει σε ατμόσφαιρα ψυχροπολεμική δεν αισθάνεται ότι όλα αυτά του προσφέρονται. Εννοείται ότι από το σπίτι θα διδαχθεί και την θεϊκή αποδοχή και αγάπη. Έτσι θα αισθάνεται ασφάλεια και θα αναπτύξει αισθήματα αυτάρκειας, αυτοσεβασμού και εμπιστοσύνης. Θα πατήσει στους πυλώνες που προαναφέραμε και θα «ψηλώσει». Θα αποκτήσει αρκετό ψυχικό και συναισθηματικό απόθεμα, που θα μοιραστεί αργότερα στις φιλικές σχέσεις και ακόμα πιο μετά στο γάμο του. Τότε μάλλον δεν θα στέλνει προσκλητήρια με γάντια του μποξ!

<https://bit.ly/3pluDeE>